

[Justitsministeren.]

at kalde sig saaledes, selv om de ikke havde mødt for Retten. Altsaa, selve den Begrundelse, som man anfører for Sagen, kan i alt Fald ikke føre til den konsekvente Gennemførelse af Sagen, nemlig at alle skulde erholde Tilladelse til Titelen.

Saa siger man: Ja, men kan man da ikke være konsekvent i dette Tilfælde? Men samtidig indrømmer man, at det kan man ikke, thi, siger man, saa bliver man uretfærdig overfor de Folk, som ikke har faaet Bestalling før 1919. Altsaa, konsekvent tør man ikke være, man tør ikke være det, fordi man derved vilde opnaa at blive uretfærdig overfor en hel Del Mennesker.

Saa bliver Spørgsmaalet: kan man saa ikke være inkonsekvent? Deroverfor vil jeg gøre opmærksom paa, at allerede i Dag har jeg haft Henvendelser fra Sagførere, der har været med til at gaa i Brechen for dette Forslag, og de skriver bl. a. til mig, at det Ændringsforslag, der nu foreligger, vil være endnu værre end den Tilstand, vi nu lever under. Der skrives:

„Hvis et saadant Forslag vedtages, synes det mig, at man kommer ud i en endnu større Forvirring i disse Spørgsmaal end før. Man vil herefter eller efter et lignende Forslag faa det saaledes, at man vil faa tre Klasser Landsretssagførere eller Sagførere, der procederer for Landsretten, nemlig“ — og saa nævnes de. „Det forekommer mig, at en saadan Ordning vil skabe Forvirring og et vist Kaos overfor Befolkningen, noget, som man i disse Spørgsmaal ikke, mig bekendt, kender i noget andet Land. Jeg mener, at et Forslag i fornævnte Retning er værre end den nuværende Ordning.“

Ærede Medlemmer ser altsaa, at selv de Herrer, som tidligere har henvendt sig til Rigsdagen, nu begynder at protestere mod Ændringsforslaget, saaledes som det her foreligger. Jeg maa derfor sige, at Begrundelsen, som man giver, kan kun føre til, at nogle Sagførere faar denne Beskikkelse; konsekvent tør man ikke være, for saa bliver man uretfærdig, og er man inkonsekvent, kommer man i Strid med selve Andragerne i stor Udstrækning.

Det forekommer mig derfor, at det havde været det naturlige, det, som det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen var inde paa var hans principielle Standpunkt, at man skal ikke kaste sig brudstykkevis ind i noget, man skal tage Standpunkt til alt paa een Gang. Det ærede Medlem fremhævede med stor Styrke, at han havde gjort sig til

Talsmand for dette Standpunkt, men det forekommer mig derfor mærkværdigt, at han nu gør sig til Talsmand for en stykkevis Løsning.

Det forekommer mig uforstaaeligt, at det ærede Medlem ikke vil slutte sig til os, som siger, at naar Spørgsmaalet en Gang er bragt frem, maa vi tage hele Spørgsmaalet om Sagførerne op til Diskussion, saa kan vi ikke afgøre det brudstykkevis. Og der opstaar altsaa det Spørgsmaal: Hvis man vil tage disse med, kan man saa blive staaende derved, maa man saa ikke eventuelt gaa videre, saaledes at man ikke kommer til at gøre de mange Sondringer herindenfor, for det vil komme til at virke vildledende for Befolkningen?

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller var noget rystet over den ophidsede Debat, som dette Spørgsmaal har givet Anledning til. Men hvem er det, der virker ophidsende? Er det os, som siger: Lad os overveje hele Spørgsmaalet roligt — eller er det de Herrer, som siger: Nej, nu vil vi have dette gennemtvunget uden videre? Man vil have det gennemtvunget straks.

Det ærede Medlem paaberaabte sig Hensynet til Befolkningen. Nej, lad os ikke skuffe os selv, Befolkningen har ikke nogen som helst Interesse i dette Spørgsmaal, dette Spørgsmaal er et Sagfører-spørgsmaal og bliver ikke andet.

Det ærede Medlem var inde paa det, jeg allerede har dvælet lidt ved, at konsekvent turde man ikke være, for saa vilde man være uretfærdig overfor andre Grupper af Sagførere; derfor nødes man til at blive inkonsekvent, og derfor er man kommet med dette Kompromisforslag. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller kritiserede meget stærkt dette Ændringsforslag, for naar han oven i Købet udtalte, at han kunde komme med endnu flere Indvendinger mod dette Ændringsforslag, end det ærede Medlem Hr. Pürschel allerede var kommet med, saa synes jeg nok, at det dermed har fordømt sig selv. Det ærede Medlem trøstede sig med: lad bare Medlemmerne i Folketinget stemme for Ændringen, det gør jo ingenting, for Lovforslaget kommer tilbage til os, og forhaabentlig i en fornuftig Skikkelse, og saa kan vi jo til den Tid tage et fornuftigt Standpunkt! Jeg ved ikke, om det er noget, der vinder Anklang her i Tinget, at høre selve Ordføreren for et Ændringsforslag staa frem og sige: Forhaabentlig faar vi Sagen tilbage igen, thi i den Skikkelse, hvori Forslaget foreligger her, er der fremsat mange Indvendinger imod det, men jeg er selv i Stand til at